

til Fremme af Landets naturlige Eksport, maa selvfølgelig til enhver Tid gøres», vendte Taleren sig mod en Opgørelse af Finansministeren, der tegnede et lyst Billede af *den finansielle Situation*, idet den over for en Skattestigning paa 100 à 110 Mill. Kr. i Løbet af en kort Aarrække stillede en Indtægtsstigning paa 800 Mill. Kr. Ministeren syntes ikke at have regnet med Kommuneskattens Stigning i samme Periode eller med Befolkningsforøgelsen og heller ikke at have taget den stedfundne Varefordyrelse i Betragtning. Visse Grupper af Personer, som havde tjent store Penge, vilde ganske vist kunne bære de forøgede Skatter, men for andre Befolkningsgrupper: Haandværkere, mange handlende og den store Part af Landmændene, var de store Vanskeligheder tilstrækkelig kendt. Agitationen for en Nedsættelse af Renten syntes nu ogsaa forstummet. — Som et Middel til Bekæmpelse af den store *Arbejdsløshed* pegede Brønsen paa Muligheden af at sende de unge arbejdsløse ud i Statshusmandsbrugene; det vilde være praktisk og billigt, og en saadan Fremgangsmaade var ikke ukendt andetsteds. I Anledning af Hartvig Frischs Udtalelser om *Landbrugets Gældsforhold* henviste han til, at baade Andelsforeningernes og Landboforeningernes Repræsentanter havde ønsket en nærmere Overvejelse af Problemet i Sommerens Løb, før der blev truffet endelig Afgørelse i Rigsdagen; det forekom ham i øvrigt at være et uheldigt Skraa-plan at komme ind paa, at Sagerne skulde være afgjort ved Forhandlinger med Organisationerne, inden de naaede frem til Rigsdagen. — Der var for Taleren ingen Tvivl om, at Socialdemokratiet maalbevidst gik frem mod sit Maal, nemlig Samfundets Omdannelse i socialistisk Retning, hvorved de frie Erhverv vilde faa vanskeligere og vanskeligere Kaar. Han troede dog, at Regeringskoalitionens Magt havde kulmineret, og haabede, at der maatte kunne blive »Samling om en fornuftig Hensyntagen til Tiden, hvori vi lever, og om en fornuftig liberal Politik«.

Christmas Møller (K. F.) understregede, at Regeringspartierne nu igennem to Rigsdagssamlinger havde haft den fulde Magt i Lovgivning og Administration og derfor ogsaa maatte have et absolut afgørende Ansvar for Udviklingen. Paa intet andet Omraade viste dette Ansvar sig saa stærkt som paa *det økonomiske*. Ministeriets Politik koncentrerede sig stadig om Valutacentralen, og denne Politik var de Konservative nu som før bestemte Modstandere af; Regeringen havde ikke formaet at skabe fornøden Lighed mellem Landbrugserhvervet og andre Erhverv, man kæmpede stadig med en overordentlig stor Arbejdsløshed, og paa Skattepolitikens Omraade var Regeringen blevet »de mange Skatters Ministerium«. De Konservative var overbeviste om, at Valutacentralen ikke